

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z wniosku A. H. prowadzącego działalność gospodarczą
pod firmą I. w upadłości likwidacyjnej
w przedmiocie zakończenia postępowania upadłościowego i wniosku upadłego
o zaspokojenie zobowiązań,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 2 lipca 2019 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2019 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił zażalenie upadłego na postanowienie Sądu Rejonowego G. w G. z dnia 18 grudnia 2018 r., wydane w sprawie o sygn. akt [...], oddalające wniosek upadłego o umorzenie zobowiązań, które nie zostały zaspokojone w toku postępowania upadłościowego (pkt 2 postanowienia).

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, upadły wskazał przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jego zdaniem, skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd drugiej instancji nie przeanalizował jednej z najistotniejszych przesłanek oceny zasadności wniosku upadłego o umorzenie zobowiązań, jaką jest wina w niezłożeniu wniosku

o ogłoszenie upadłości w terminie ustawowym, a jedynie przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji. Oceny prawnej owego stanu powinien był dokonać samodzielnie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie publ.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CSK 198/15, nie publ., z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, nie publ., z dnia 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, nie publ., z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, nie publ., z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, nie publ., z dnia 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, nie publ., z dnia 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, nie publ., z dnia 5 października 2018 r., V CSK 168/18, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, by zaskarżone postanowienie było dotknięte tego rodzaju nieprawidłowościami. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy wyraźnie wskazał, że podziela ocenę prawną Sądu pierwszej instancji dotyczącą przesłanki określonej w art. 369 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jedn. Dz.U. z 2012, poz. 1112 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 lipca 2014 r. W ramach merytorycznej oceny postawionych w środku zaskarżenia zarzutów oraz przesłanek orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej rozważał także samodzielnie zaniechania skarżącego w złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, okoliczności ekskulpacyjne wskazane przez skarżącego oraz wpływ tych zaniechań na realizację celu postępowania upadłościowego. Analiza przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia motywów rozstrzygnięcia nie pozwala zatem przyjąć, że w sprawie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.